

5

**LETNIK XXVII.
1980 - 1981**

GALER

**LETNIK XXVII.
FEBRUAR 1981
ŠTEVILKA 5**

Mesečnik (8 številok)

Izdaja:

Založništvo
tržaškega
tiska, Trst

Glavni in odgovorni urednik:
Lojze Abram

Urednica rubrike »Solarji pišejo«
Majda Železnik

Uredništvo in uprava:
Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - Tel. 415534

Tiska:
Graphart, Trst - Tel. 772151

Naslovna stran:

Jana Palčič
4. r. OS »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

Posamezna številka:
900 lir

Letna naročnina:
5.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v
Trstu pod št. 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v
zvezo periodičnega ti-
ska USPI (Un. Stam-
pa Periodica Italiana)

VSEBINA

Danilo Gorinšek: Pustna	129
Borut Pečar: Čas brez pravljic	130
Danilo Gorinšek: Februar	134
Vojan T. Arhar: Pustna potegavščina	135
Josip Ribičič: Maškara	136
Vojan T. Arhar: Škratje	137
O. P. S.: Mucka rdečeočka	138
Jelka Bakula: Igra	140
Ludovika Kalan: Dolg je zimski dan	141
Danilo Gorinšek: Kdo lovi?	141
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Mama je bolna	142
Skrite podobe	143
Tone Batagelj: Kozla na brvi	144
Vojan T. Arhar: Smetanček	144
Poskusimo tudi mi: Vera Poljšak: Barvni krog	145
Danilo Gorinšek: Pustna žalost	146
Zdravko Omerza: Ptičja hišica	147
Zanimivosti: Vlado Šček: Kako so do- ločili ime velikanki »Queen Mary«	148
Iz naših šol: Lojze Abram: Dve po- membni obletnici	149
Šport: Lojze Abram: Zamejski beli cirkus	150
Neža Maurer: Sestrici	151
Stana Vinšek: Sinček	152
Danilo Gorinšek: Snedež računa	152
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: Za mlajše in starejše	153
Mednarodna razstava otroški »Ex libris« Solarji pišejo	154
Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Muček na cesti	156
Urednikova beležnica	158
Za bistro glave	159
Za spretne roke	3. stran platnic

Ilustracije za 5. številko Galeba so naredili:
Marjanca Jemec-Božič (str. 129, 146, 152);
Eva Fornazarič (str. 138, 139, 151, 152);
Leon Koporc (str. 135, 140, 141); Božo Kos
(str. 136, 144); Jasna Merku (str. 137,
141); Borut Pečar (str. 131, 132, 133, 134);
Bine Rogelj (str. 147); Magda Tavčar (str
142, 143, 145, 3. plat.).

Priloga: Tržaška občina — besedilo: Evgen
Dobrila, risbe: Klavdij Palčič, slike: Lojze
Abram.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

PUSTNA

**KJE STE, KI BI RAZLOŽILI,
KAJ PRI NAS SE ZDAJ GODI?
KAJ VES SVET SO OBRNILI,
DA NA GLAVI VSE STOJI?**

**LOVEC PLAH PO CESTI BEGA,
ZAJEC GONI ZA — ZARES! —
KOT DA DOBRA STA KOLEGA,
OVCA Z VOLKOM GRE NA PLES...**

**SREDI ZIME — GLEJ MARJETKO,
KOT DA JE POZIMI MAJ,
MEDVED STAR TACÁ PRED KLETKO,
V KLETKI JE NJEGOV ČUVAJ...**

**KJE STE, KI BI RAZLOŽILI,
KAJ PRI NAS SE ZDAJ GODI? —
PUST KROG NAS PAČ MOTOVILI,
KDOR NI PUST, SE MU SMEJI!**

ČAS BREZ PRAVLJIC

5.

Čakali smo naval ofenzive, živeli v negotovosti in upali, da nas bo mogoče glavnina obšla. Neko popoldne zagledamo tri zelene vojake, kako se nam približujejo iz gozda. Mama se je v trenutku odločila, da bo kopala otroka. Napolnila je čebriček z vodo in se lotila dela. Oboroženi vojaki v škornjih so stopili v hišo. Bili so zagorelih, raskavih obrazov in širokih ličnic. Takoj smo v njih prepoznali strašne Čerkeze. Z baterijami so svetili po črni kuhinji in nezaupljivo pokukali še na podstrežje. Spremljali smo vsak njihov gib in v strahu pričakovali, kaj bo. Eden od njih je opazil mamo, ki je kopala otroka. Stopil je k njej, jo zgrabil okoli pasu in jo prižemal k sebi. Mama se je vsa prestrašena branila in stiskala mokrega dojenčka k sebi. Iztok je jokal. Otroci smo stali kot vkopani. Zbolelo me je v srcu od gnusa in nepopisnega sovraštva, ki sem ga čutil do njih. Že sem hotel planiti na vojaka, da bi obranil mamo, ko se je sredi sobe nenadoma pojavila Ivanka z vinom v roki. Mama je zavpila: »Ne, Ivanka, ne!« Zelencem so se zaiskrile oči in omehčali obrazi. Sprejeli so ponujeno vino in majoliko v dušku izpraznili. Potem so odšli.

Bližala se je že druga zima, odkar smo bili v partizanih. Z obleko in obutvijo smo bili že pri kraju. V gozdu smo našli hlače nemške uniforme. Očitno jih je odvrigel neki vojak, ker je bilo v njih toliko gnid in uši, da so bili vsi robovi beli.

Mama je hlače oprala in prelikala in iz njih naredila meni kratke hlače in Maji krilo. Z ušmi, ki smo jih sploh imeli veliko, smo se kar dobro sprijemali. Vsak dan smo jih obirali, odejo pa kdaj pa kdaj razprto držali nad dimom. Uši so zlezle na površino, nakar smo odejo obrnili, da so pocepale v ogenj.

Ostala nam je še velika skrb, kje in kako bomo prezimili z dojenčkom. Samo da se pretolčemo skozi zimo. Pomlad bo tako in tako naša. Verjeli smo, da bo takrat že zagotovo svoboda in konec trpljenja. Kako bo lepo! Spet bomo mirno spali in ne bo se nam treba bati ničesar. O svobodi smo sanjali že kar z odprtimi očmi. To zaupanje v pomlad je bilo neizmerno.

Za nekaj tednov nas je sprejela pod streho svojega doma Marička Rutarjeva iz Gradnja. Bila je za partizane in zato zelo ponosna, da nam je lahko pomagala. Daleč naokoli je slovela kot malce čudaška ženska s precej nabritim jezikom. Hodila je po vaseh in tako raznašala sveže novice, v zameno pa prinašala domov hrano. Malo nenavadno je res živela. »Na koruzi« so rekli sosede. Ni imela zemlje in tudi otrok ne, pač pa je imela starega sivolasega »moža« z belo brado. Spoštljivo ga je vikala in ga naslavljala z »gospod Rutar«. Starček je bil mizar in zelo pobožen človek. Marička ni bila verna, a sta se kljub temu dobro razumela. Marička je bila visoke rasti, s krilom do tal, gospod Rutar pa suh

možic in manjši od nje. Vsako nedeljo, ko je odhajal k maši daleč v dolino, se je lepo oblekel v črno obleko. Marička je tekala za njim in mu še zadnji hip kaj popravila okoli vratu, ali ga skrbno pokrtačila. Potem je zaljubljeno gledala za njim, dokler ni izginil v gozdu. Zgradila sta si majhno leseno hišico in jo od zunaj pobarvala. Hiška je kraljevala na jasi, obkroženi s kostanjevim drevjem. Stala je na kolih in je bila dvignjena od tal. Pod njo je bil prostor za kokoši, kozo in pujska. Imela je samo dve sobi. V eni je bila mizarška delavnica s štedilnikom in mizo, druga je bila spalnica za gospoda Rutarja in Maričko. Mi smo spali v mizarški delavnici na tleh, Iztok pa v moji košari. Rutarjeva sta spalnico skrbno zaklepala kot kakšno skrivnost. Nihče je ni smel videti. Nekega dne je bil gospod Rutar dobre volje in nam jo je razkazal. Bila je čudovita. Velika omara in zakonska postelja sta bili ena sama intarzija. Spalnica je bila njegovo življenjsko delo, na katero je bil zelo ponosen. Zahvalili smo se za ogled in mu izrekli vse priznanje. Odtlej pa smo bili vsako noč počaščeni še z nočnim koncertom. Sredi noči sta go-

spod Rutar in Marička v duetu zapela nekaj narodnih pesmi in nas zjutraj povpraševala, kako nam je bilo všeč. Seveda smo hvalili njuno petje, četudi smo glede nočnega koncerta mislili drugače. Vedno, kadar sta utihnila, so se začele pod nami oglašati kokoši. Koza pa se je drgnila ob kole, da se je vsa bajta tresla.

Marička je imela nadvse rada svoje živali. Vsakokrat, ko je na štedilniku kuhala za svojega pujska, je iz njegovega lonca poskušala hrano in jo tudi zabelila z mastjo. »Naj ima, revček,« je mrmrala. Sebi zabele ni privoščila. Ko je hranila kokoši, je izpela cele litanije. Ljubkovala je kokoši, ki so ji kar skakale v naročje. Vsaka kura je imela svoje ime. Posebno poglavje je bila njena bela koza, ki jo je poljubovala kar na gobček.

Mleko, ki smo ga rabili za našega dojenčka, smo dobivali pri nekem kmetu v sosednji vasi. Ponj sva hodila vsak dan Maja in jaz. Mleko naju je vedno čakalo v steklenici pred hišo. Ta hiša je bila čudna, skrivnostna. Nikoli nisem videl nobenega človeka v njej ali na dvorišču. Pod skednjem je bil privezan velik črn pes, ki se je besno zaganjal. Kazalo je, da se bo vsak čas odtrgal z verige. Precej korajže sva morala zbrati, da sva segla po mleku.

Nekega dne, ko sva se že privadila na dolgo pot in hudega psa, je sredi poti Majo popadel strah. Zaslišala je avione. Na vsak način je hotela nazaj k mami. Avionov se je bala od takrat, ko smo doživeli v vasi Stojdraga bombni napad. Bolj ko sem jo tolažil, manj je zaleglo. Nekaj časa je še hodila z menoj, ker sem jo držal za roko. Nenadoma pa se mi je iztrgala in stekla nazaj. Sredi poti sem ostal sam. Vedel sem, da moram naprej

po mleko. Maja je tekla, jokala in klicala mamo.

Zavoljo mleka smo morali nekaj ukreniti. Prišli smo na misel, da bi tudi mi lahko imeli kozo. Zakaj pa ne, če jo lahko ima Marička? Kozo se pase in daje mleko. Trikrat na dan! Bravo, mama!

Od partizanov smo dobili tri metre blaga in sklenili, da ga zamenjamo za kozo! Odločitev je padla.

Z Maričko sva šla po kozo čez Gorjance v vas Brateli. Tam je bil doma Mile z bosimi nogami v čevljih, ki ga že poznate. Marički pot ni bila neznana. Po teh krajih je že hodila.

Prideva v vas. Bil je že mrak. Vas je bila stisnjena na majhnem prostoru, kot bi se hiše grele med seboj. Bile so lesene in ograjene z lesom. V hiši, kjer naj bi zabarantala blago za kozo, so Maričko že poznali. Obrazložila jim je, po kaj sva prišla. Družina je sedela pri večerji in šele po nekajkratnem povabilu sva tudi midva prisedla. Spodobilo se je, da sva se branila, četudi sva bila lačna. Po večerji smo vsi, kar nas je bilo za skledo, odšli izbirat kozo. Gospodinja v širokem belem krilu nam je svetila s petrolejko. Ko smo odprli vrata majhnega hleva, je v njem kar mrgolelo koz. Vznemirile so se. Iz hlevčka je toplo dahnilo po kozah in po uresničeni želji. Ko sem zagledal »mojo« kozo, se mi je zdelo, da je ta živalca že od zdavnaj naša in da jo poznam še iz tistih časov, ko še ni divjala vojna, ko smo si otroci v drvarnici v Škocijanju ogradili hlevček, ga postali s slamo in si od sosedov izposodili kozo Bagico, samo za en dan.

Zjutraj smo se napotili »domov«. Čez noč je zapadlo nekaj snega. Kozo sem imel privezano na vrh in je kar lepo capljala za menoj. Včasih me je celo vlekla. Na mestih, kjer je

bilo veliko snega, sem jo dvigal in prestavljal naprej.

Prišla je zima. Našli smo si samotno zidanico, ki je stala za vasjo Gradnje. Pod njo so se kot počesani razprostirali vinogradi daleč v dolino. Zgornji del zidanice je bil lesen in dostopen z zgornje strmine. Spodji je bil zidan hlev. V njem so imeli privezane vole, kadar so lastniki iz Vrbja delali v vinogradu. Hlev nam je prišel prav, da smo v njem imeli kozico, ki smo ji dali ime Bagica. Mi zgoraj smo imeli zidan štedilnik. V njem smo kurili s starimi koli iz vinograda. Spali smo kot vedno na tleh na slami ali pa si je kdo privoščil klop za leseno mizo. Da nas ni zeblo, smo morali vso noč nalagati na ogenj. Ker so nas tudi tu obžirale uši, so nam bile noči dolge in mučne. Tudi otročiček je nemirno spal, zato ga je mama velikokrat jemala k sebi, ga dojila, ali pa neutrudoma potresavala košek, pod katerim je bilo v ta namen podstavljeno poleno. Iz hleva pod nami se je občasno oglašala Bagica, kar je bilo bolj podobno stokanju kot meketanju. Včasih je tudi pocingljalo vmes: to je bil zvonček, ki sem ga Bagici naredil iz ohišja rdeče italijanske ročne bombe »paradajzarice«.

V tej samotni zidanici nismo imeli občutka, da smo dovolj skriti. Pojavila se je »črna roka«, to je skupina izbrani belogardistov, ki so ubijali ponoči. Zato smo se še posebno bali noči. Ob vetru je zidanica poškrpavala. Včasih so se zunaj čuli sumljivi koraki. Veter je prinašal lajež psov, ki so se zaganjali v temo. Mama je pretrgala morečo tišino noči in nas vprašala: »Otroci, ne spite?« »Ne,« smo odgovorili. »Kar mirno zaspate, jutri gremo od tod.« Kam pa naj bi šli, saj je bila huda zima in je kar naprej snežilo. Črne roke pri njihovih nočnih pohodih sneg ni oviral. Mamine besede me niso pomirile, tolažbi nisem verjel. Gledal sem v temo in razmišljal o najbolj groznih rečeh. Vživljal sem se v trenutek, ko bodo prišli, ko bo treba umreti. Mama nas je večkrat pripravljala na to: »Če bo kdaj prišlo do tega, moji otroci, samo tesno se stiskajmo skupaj, to bo samo trenutek in vsega vsega bo konec.« Vživljal sem se v pokol in v usodni za-

mah z nožem. Sprejel sem ga pač kot grozni trenutek, ki mine.

Čez dan smo oprezovali po zasneženi okolici. Navsezadnje smo bili celo srečni, da je vsaj tako, kot je. Bili smo ujeti kot v bivaku. Imeli smo našo dobro Bagico, ki nam je bila v veselje, in mleko nam je dajala. Takrat smo namolzli skoraj dva litra mleka na dan. Sena za krmo smo imeli dovolj pod streho. Za molžo sva bila najbolj spretna Maja in jaz. Držal sem kozo za roge in se s hrbtom upiral ob zid. Maja je s peščicami večkrat pobutala v vime, da je Bagica mleko spustila. Vsakokrat, ko je končala z molžo, je z zadovoljstvom ugotovila: »Uh, koliko mleka je danes.«

Preden sva mleko prinesla v izbo, ga je bilo že manj, ker je pena splahnela. A bilo ga je še vedno dovolj za dojenčka in za vse nas, da smo z njim lahko zalili koruzni zdrob in se najedli. Za skromno hrano, ki smo jo imeli, sta mama in Maja dneve in dneve pletli nogavice za

domačine, jaz pa sem se naučil izdelovati copate iz starih cunj. Iztoku sem naredil visoke copate, takšne z vezalkami.

Oče in Srečko sta nas včasih obiskala. Sedaj je bil Srečko na terenu kurir. Pri vsakem obisku sva z Majo stražila zunaj na mrazu in snegu. Nekoč sta nam prinesla nahrbtnik krompirja, zaradi katerega bi kmalu izgubila glavo. Prinesla sta ga z neke njive visoko v Gorjancih. Kmetje so imeli krompir kar v zasipnicah. Ustaši so ju opazili in streljali nanju. Oče je ležal za zasipnico in izpod snega in zemlje z rokami izgrebal krompir. Metal ga je čez njivo, kjer je bil Srečko z nahrbtnikom.

Ure, ko smo bili vsi skupaj, so nam veliko pomenile. Na hitro smo si povedali najvažnejše, mama je kaj skuhala. Nikoli nismo govorili, da je hudo. Čas je bil predragocen, da bi tarnali. Takrat smo bili preveč srečni. Ljubkovali smo otroka in vsi vprek hoteli v eni sapi povedati očetu in Srečku, kaj vse že zna.

Kadar malček ni popil vsega mlečnega zdroba iz stekleničke, sva ga popila z dudko Maja ali jaz. Spominjam se, kako se je takrat Srečko s puško na rami žalosten pritoževal,

da samo midva dobiva stekleničko in da jo on malokdaj dobi.

Neko noč smo iz hleva začuli drobno meketanje. Bagica je pričakovala mladička, nismo pa vedeli, kdaj naj bi ga dobila. Ko se je glasek še ponovil, sva Maja in jaz stekla v hlev. Prižgala sva lojenko in ostrmela. Poleg Bagice je v slami ležal majhen bel kozliček. Od veselja sva objela kozo. Pritekla je še mama. Ko sem kozlička pobožal, je z negotovimi nožicami vstal. Bil je še ves moker in ves se je tresel. Navsezgodaj smo spet pohiteli v hlev in doživeli še večje presenečenje. Namesto enega kozlička sta poleg Bagice ležala kar dva.

(Dalje)

Danilo Gorinšek

FEBRUAR

Še sape pihajo ledene,
zmrzljivce mraz za peč nažene,
kdor pa je mlad in čvrst ter zdrav,
se kepa, sanko prek dobav
in kadar naleti na pusta,
se mu nasmeje na vsa usta.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Leon Koporc

Pustna potegavščina

POLN NORČIJ JE PUSTNI ČAS,
VSE NAROBE JE PRI NAS.
MODRIJANI SO BĚDAKI,
KRES ZAKURIJO SNEŽAKI,
VRANA PERE ČISTE RJUHE,
V MEDU STEPEJO SE MUHE,
PREHLAJENA VIDRA KIHA,
RIBA SREDI POLJA DIHA,
ŽABE SKAČEJO PO LEDU,
ČUK STANUJE PRI MEDVEDU,
SONCE POD OBLAKI SIJE,
SMREKA SE V KRTINO SKRIJE.
BELE BRKE VIHA KOS —
PESEM VLEČE NAS ZA NOS!

Maškara

Bilo mi je dvanajst let in bil je pustni torek. Na ulici pred našo hišo so se spakovale šeme vseh vrst. Pa me je prijelo, da bi šel tudi jaz v maškare. Sestri sta rekli: »Prav!« in me spremenili v vitko deklico, oblečeno v dolgo pisano obleko. Nogi sta mi stlačili v tesne šolenčke, mi poveznili na glavo lasuljo, spleteno iz prediva, mi napudrali obraz in me pokazali mami.

»Taka je v pasu kot osa!« se je zasmejala mama. V pasu me res ni bilo nič, ker sta mi sestri tako stisnili s steznikom trebuh, da sem komaj še lahko dihal. Ali ker so si takrat vse ženske stiskale pas s stezniki, sta rekli sestri, da sem kar prava deklica in naj kar grem med ljudi, ker da ne bo nihče v meni spoznal fanta. In naj se vedem kot skoro odraslo dekle, pa ljudi naj nagovarjam.

Šel sem, taval po sončnih ulicah Gorice z glavo pokonci in migal z rameni sem in tja, kakor so se v tistih časih rade zvirale mlade frklje. Pa je bilo vse zastonj, nihče me še pogledal ni. Najbrž tudi zaradi tega ne, ker me je bilo sram, da bi koga nagovoril.

Z glavne goriške ulice sem zavil v ljudski vrt in že od daleč opazil čuvaia, ki ga mi, mladi, nismo marali, ker nas tudi on ni maral. Za vsa-

ko figo se je prepiral z nami in nam grozil s palico. Bil je majhen možiček z dolgimi, sivimi brki pod rdečim, debelim nosom. In prav zaradi tega nosu, ki mu je štrlel nad usti kot napa nad ognjiščem, se ga je prijelo ime »Napa«, kar ga je neznansko jezilo. Tudi tokrat je stal pred gručo fantičev, vpil nanje in jim grozil s palico.

»Tega si bom privoščil!« sem si mislil in pohitel h gruči. Še vedno je vpil na fantiče in jim grozil celo z zaporom, ker so pomendrali nekaj bilk na zelenici ob poti. Stopil sem od zadaj tesno k njemu, zavpil: »Ne jezite se, Napa!« in ga kar krepko povlekel za konec mustač.

V prvem trenutku je samo zazijal, potem pa dvignil palico in se pognal proti meni. Ali jaz nisem čakal. Dvignil sem krilce, ki me je že med hojo

zelo oviralo, in jo na vso moč ubral proti najkrajši potki iz ljudskega vrta. A bil sem previsoko dvignil krilce in pokazal deške hlačke, ki jih nisem bil slekel, in tudi beli steznik nad njimi je bil naenkrat vsem na očeh. Za mano je nastal krik in je zabučal smeh iz mladih grl. Vsi so stekli za mano, spredaj Napa, ki je vpil: »Stoj, stoj! Primite ga!« za njim pa fantiči, ki so se smejali in na vse grlo kričali: »Maškara, maškara!« Napa je zaostal, a fantičem so se pridruževali še pobalini. Kmalu je cela armada mladeži drvela za mano vpijoč in smejoč se.

Dirjal sem po ulicah kot še nikoli in se šele po dolgem teku rešil vseh zasledovalcev. Doma sem kar padel na stol in na vsa vprašanja domačih odgovarjal samo:

»V maškare ne grem nikoli več!«

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Jasna Merku

Škratje

Trije bratje, gozdni škratje, zjutraj so se v logu zbrali, kučme v travo pometali. Prvi je čez reko skočil pa ni dolge brade zmočil. Drugi smreko je izpulnil, ne da bi dlani ožulil. Tretji je zalučal skalo čez hribovje kot za šalo. Potlej kres so zakurili, race pekli, peli, pili, se do jutra veselili.

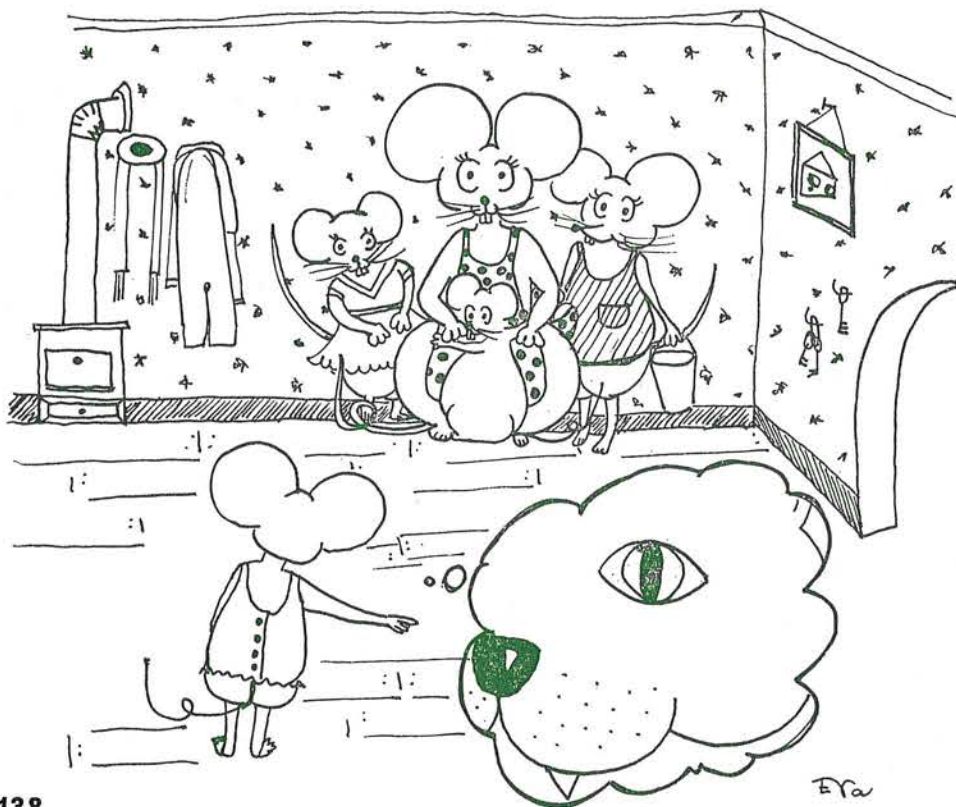
Mucka rdečeoka

Mojca je prejela v dar malo belo in nenavadno mucko. Njena posebnost so bile rdeče oči. Klicala jo je Mav. Da bo izgledala še bolj ljubka, ji je pripela okoli vratu rdečo čufko. Nanjo je bila ponosna in ljubosumna.

Deklica je morala v šolo. Kam sedaj z mucko, kam naj jo skrrije? Iskala je primerni prostor in ga našla na podstrešju. Redno ji je prinašala hrane, jo ljubkovala in v prostem času se z njo igrala. Za seboj je pa vedno zaklepala podstrešna vrata.

Mav je tako ostala večji del dneva sama. Plazila je po starih ropotijah, stikala po škatlah in časopisih. S svojimi krempeljčki je marsikaj potrgala in razdejala. Naveličana igračkanka se je zleknila pred zaprto lino in skozi šipo zijala v nepoznani svet.

Nekoč je sedela na stolčku in predla. Naenkrat je švignila mimo nje mala stvarca, se ozrla, se stresla in izginila v luknjo. Mucki je bila mala živalica silno všeč. Legla je pred odprtino in čakala, da se povrne.

V tistem času se je pod podom vršil razburjen prizor. Mala miška je strašno klicala na pomoč. Mati miš in ostale miške so takoj prihitele, da poizvedò, kaj neki se je pripetilo.

»Mačka je na podstrešju, videla sem jo, to bo naša poguba!« je cvilila mala miška in iskala zavetje pri materi.

»Oči ima kot ogenj žareče, pravi ti, mati, rdeče so rdeče. Mlada je videti, toda kmalu doraste in to bo naša poguba.« Tako je stokala in zatrepetal je ves mišji rod.

Mati miš je postala zaskrbljena. Začela se je praskati po glavi in to je bil znak, da premišljuje. Dolgo se je praskala, dolgo premišljevala, da so bile miške že nervozne. Končno je spregovorila:

»To ni nobena mačka. Mačka rdečeoka ni nikoli obstojala in tudi sedaj ne. Takoj se bom sama prepričala in jo obiskala. Ne premaknite se zdoma, kmalu se povrnem.« Miške so se oddahnile in obljubile, da bodo pridne.

Mati miš je počasi prilezela do odprtine in pokukala. Rdeče muckine oči so se vanjo uprle, da se je kar stresla.

»Pridi k meni, čakala sem te!« je vabila Mav in ponudila svojo tačko. Mati miš ni mogla verjeti. Popraskala se je, malce premislila, nato se opogumila in skočila na podstrešje.

»Kdo si in zakaj si me čakala?« je vprašala mati miš in se pustila božati.

»Ne vem, kdo sem, vem samo to, da mi je dolgčas. Tebe sem čakala, ker si ljubka in bi se rada igrala s teboj.« Tako je povedala bela mucka in še enkrat pobožala malo stvarco.

»Hvala ti lepotica, v čast mi bo tebe zabavati in še druge miške bom povabila, da ne bo ti dolgčas.

Še isti večer so mucka in miške sklenile prijateljstvo. Od takrat je

na podstrešju vse oživel. Mav je lovila svoje miške, jih božala in plešala ringa, ringa, raja. Ko so iztaknile stare gosli, je postalo še bolj zabavno. Strune so zazvenele in rdečeoka je veselo poskakovala. Bil je to posebno čuden in neverjeten prizor.

Prepričal se je sam vrabček, ki je radi veilkega hrupa pokukal v okence. Ves osupel je odletel na dvorišče.

»Čopi, Čopi, zbudi se« je začivkal in sedel na streho pasje utice.

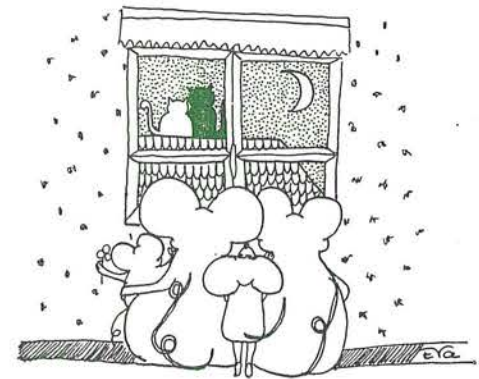
»Kaj pa je za vraga?« je zabrunčal pes. Vrabček je vse povedal in prosil Čopija, naj takoj napravi konec škandalu.

Pes je zazelhal in dejal: »Jaz ne morem nič ukreniti, Miši ne maram in mačka rdečeoka zame ne obstoja. Pojdi k črnemu mačku, gotovo ga bo zanimalo.«

»To pa že ne, bojim se ga, zelene oči ima in grdo gleda. Prosim te, Čopi, kar ti govori z njim, jaz moram spat« je začivkal vrabček in sfrfotal.

Tako se je zgodilo. Čopi je zaupal novico črnemu mačku in ta je bil ravedoden spoznati resnico. Splazil se je na sosednjo streho in prežal.

Noč je bila svetla in mucka se je priplazila k lini. Želela je malo po-

čitka. Na sosednji strehi je zagledala črnega mačka. Vseč ji je bil. Dolgo ga je gledala in zamijavkala v pozdrav. Presenečen zaradi tolike lepote in žarečih oči je črni maček strmel vanjo. Kot bi zatulilo, je močno zamijavkal v noč. Klical jo je, vabil in dvoril do zore. Okence je ostalo zaprto in Mav je bila žalostna.

Ko se je zavedela, da so jo tudi miške zapustile, in to brez posebnega vzroka, je skoro obupala. Dolgo jih je klicala, preden se je prikazala mati miš. Videti je bila resna in užaljena.

»Prevarala si nas, prepoznale smo te, ti si mačka — naš sovražnik. Pojdi k črnemu mačku in to še nočaj.« Tako je povedala mati miš in ni se pustila pobožati.

Uboga Mav je ni razumela, želela si je samo prostosti.

»Rada bi šla, pa ne morem, ujetnica sem, ne najdem izhoda, pomagaj mi!« je prosila in zraven prav mило zajokala.

Takrat se mati miš ni dolgo praskala ne premišljevala. Našla je rešitev. »Pomagala ti bom« je rekla. »Še nocoj moraš zapustiti podstrešje, in to s pogojem, da se nikoli več ne povrneš. Samo tako rešiš moj rod.«

Potolažena Mav je vse obljubila. Še znočilo se ni, ko so miške pregrizle okvir okenca. Mati miš je držala besedo in bela rdečeočka je bila prosta. Hvaležno je objela vse miške in se nato splazila na streho. Črni maček ji je zamijavkal v pozdrav. Nikoli več se ni vrnila na podstrešje in mala Mojca je spoznala, da tudi živali imajo pravico do prostosti.

Jelka Bakula

IGRA

Skrinjica srebrna,
polna fantazije,
polna čarovnije,
v hipu se odpre,
ko se mali Manček,
sredi svoje igre,

v mamico zazre.
Skrinjica srebrna,
polna fantazije,
polna čarovnije,
se zvečer zapre,
ko zdaj naš zaspanček
v posteljico gre.

Ilustr.: Leon Koporc

Ludovika Kalan

Ilustr.: Leon Koporc

Dolg je zimski dan

»Dovolj sem spala,«
je veverička v duplu zamukljala.
»Poglejmo, če je že pomlad,
če zunaj sije sonček zlat?«

Oh, burja piha, pleše s snegom,
od severa mrazi,
da v nosek me skeli.
Skopnele moje so zaloge.
Nekje za bregom
v jeseni sem zagrebla dva oreha.
O, da bi ju sedaj imela,
od lakote bom omedlela,
a pot po snegu me upeha,
se vdirajo mi noge,
ves trud bi bil zaman!
O, dolg je zimski dan,
če prazen je trebušček
in ni dovolj gorak kožušček!
Ta mraz, ta glad,
oh, kdaj bo spet pomlad!«

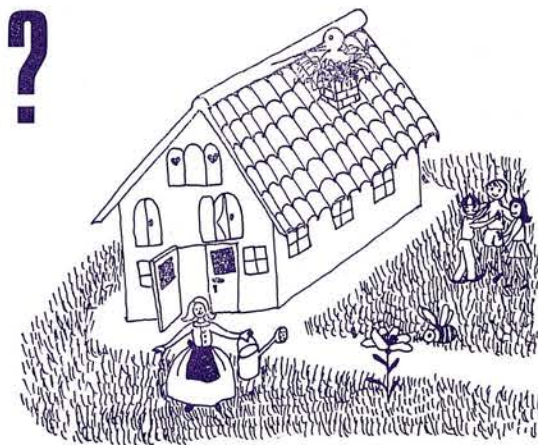

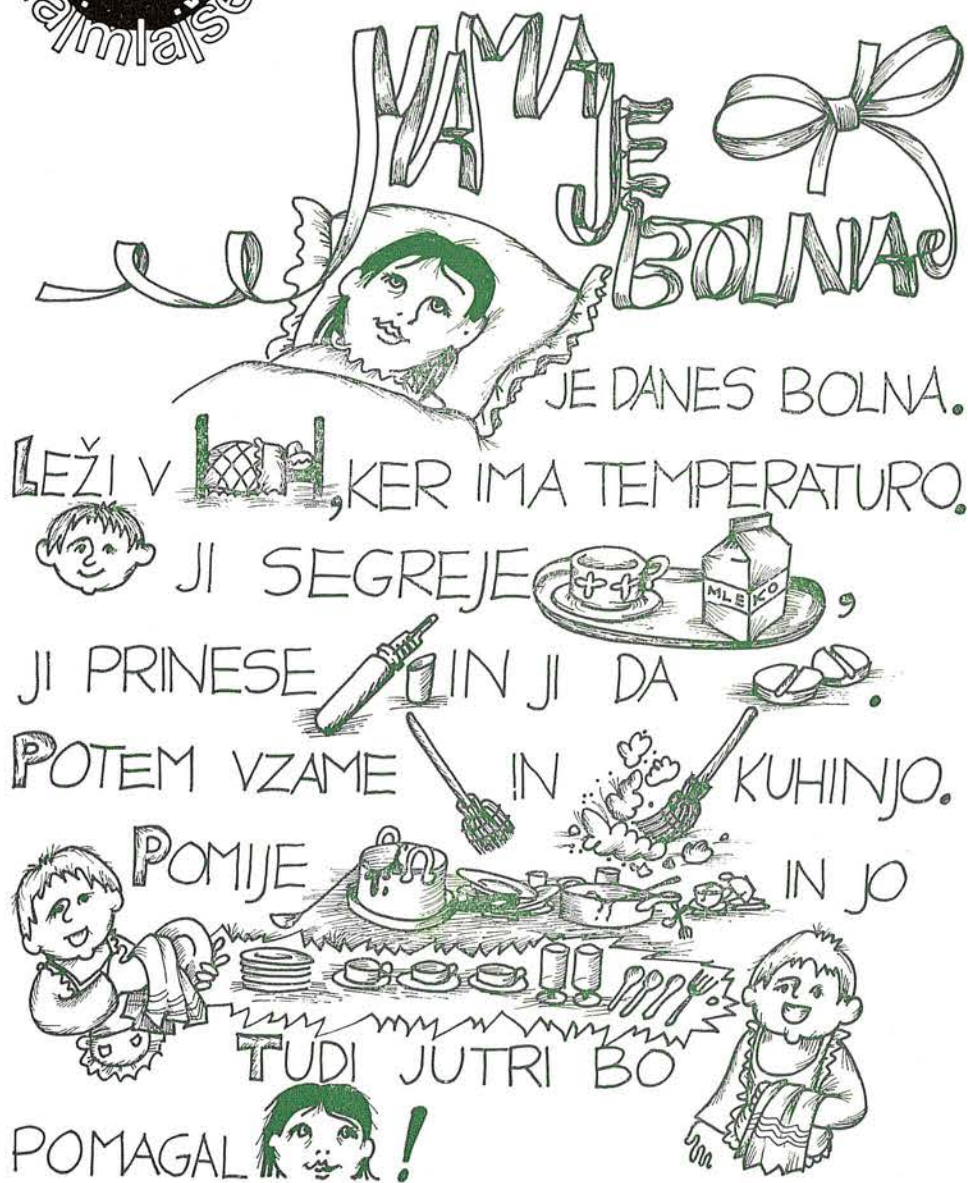
Danilo Gorinšek

Ilustr.: Jasna Merku

KDO LOVI?

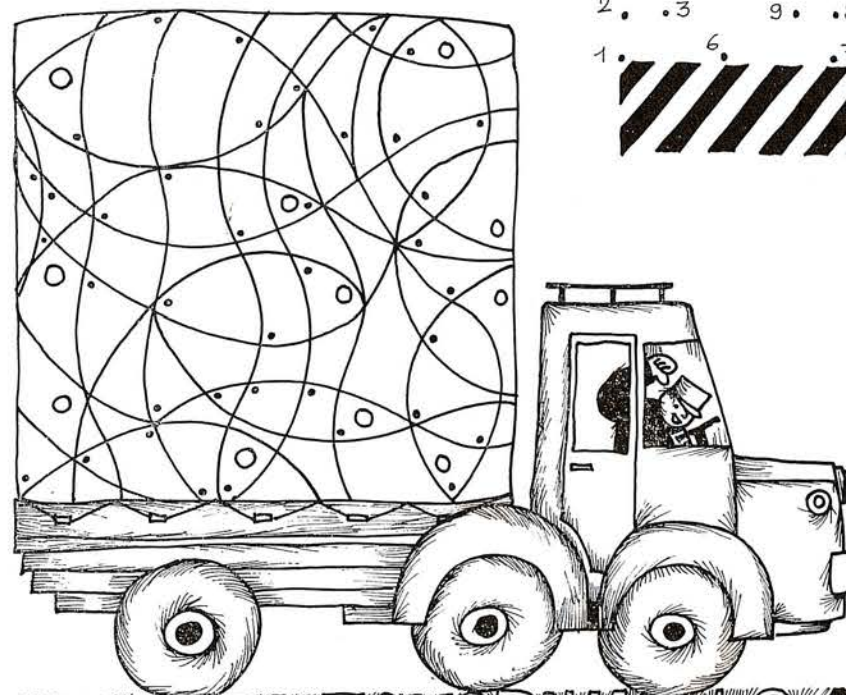
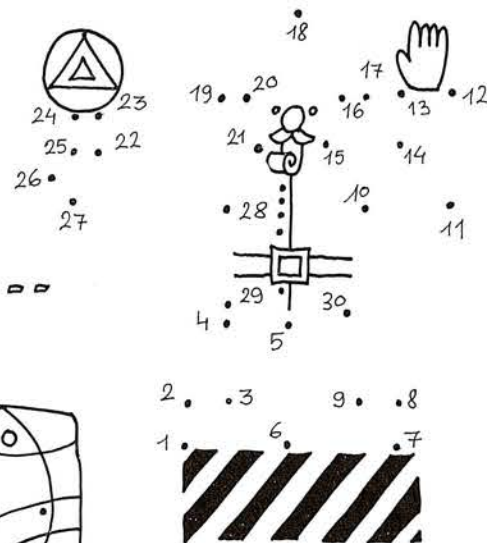
Kdo lovi? Ugani pravo!
Naša hiša ima tetko,
naša tetka ima travo,
travica ima pa cvetko.
Cvetka ta ima čebelo,
ta čebela ima želo,
tisto želo pa pri prič
nekoga od nas opiči.
Kogar piči, zakriči,
kdor bo kričal — ta lovi!

Skrite podobe

POVEŽI
PIKE OD ŠT. 1
DO ŠT. 30!
DOBIL BOŠ.....

KAJ JE V TOVORNJAKU?
NAPOLNI PROSTORE OZNAČENE S PIKO

KOZLA NA BRVI

NA DOLGI, OZKI BRVI STA SE SREČALA DVA KOZLA.

»UMAKNI SE!« JE REKEL EDEN.

»TI SE UMAKNI!« SE JE ZADRL DRUGI.

KER NI HOTEL POPUSTITI NE TA NE ONI, STA SE ZAČELA TRKATI IN MIKASTITI, TAKO DA STA NAZADNJE OBA PADLA V VODO. V MRZLI REKI SE JE NJUNA JEZICA OHLADILA IN MIRNO STA SPLAVALA VSAK NA SVOJO STRAN.

Vojan Tihomir Arhar

Ilustr.: Božo Kos

Smetanček

Bel kot kepica snega,
rahel kakor gosji puh,
tam gotovo najdeš ga,
kjer je v zraku sladek duh.

Tolst, debel, lepo rejen,
med poticami tiči,
dobre volje, zavaljen,
torte golta, se masti.

Ko nastaja sladoled,
srečen teka sem pa tja,
kadar najde ajdov med,
vriska in zacepeta.

Mu je Smetanček ime,
vnet ljubitelj je dobrot,
vse po vrsti rad poje:
čokolado, krof, piškot.

Včasih mame se jeze:
»Kdo pri smetani je bil?«
prav nobena pa ne ve:
Smetanček je kraje kriv!

1. TRŽAŠKA OBČINA — Je največja in najpomembnejša občina na Tržaškem. Meri 83,90 km² in ima 277.500 prebivalcev (po štetju iz leta 1970). Na njenem ozemlju so poleg mesta Trst še naslednji kraji: Lonjer, Katinara, Rovte, Bazovica, Padriče, Gropada, Trebče, Bane, Ferluge-Konkonel, Opčine, Piščanci, Prosek, Kontovel, Grižan in Križ. Na sliki: zemljevid ozemlja tržaške občine.

3. TRŽAŠKA OBČINA — Trst obdaja v obliki loka kraška planota; zato imamo občutek, da leži mesto v kotlini. Kraško planoto sestavljajo skladi apnenca. Na sliki: pogled z morja na Trst obdan s kraško planoto.

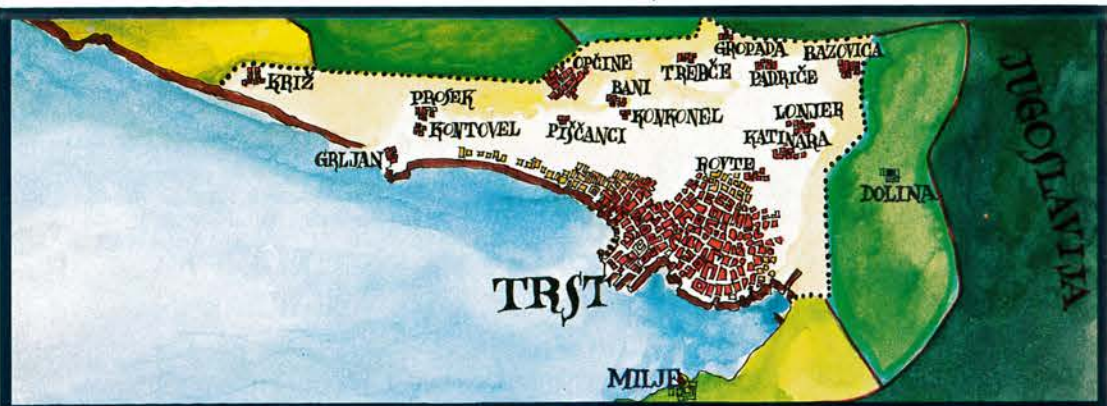
2. TRŽAŠKA OBČINA — Mesto Trst leži pretežno na gričevnatem svetu, ki ga sestavljajo skladi peščenjaka in laporja. Kar je ravnega sveta, so ga Tržačani pridobili z zasipanjem solin in morja. Na južni strani obliva mesto Jadransko morje. Na sliki: pogled na Trst z Obeliska.

5. TRŽAŠKA OBČINA — Katinara je komaj streljaj daleč od Lonjerja. Prečka jo cesta »Sežganka«. S Katinare vodi cesta do križišča pri Ključu, kjer je steber — mejnik med tržaško in dolinsko občino. Na Katinari je v gradnji velika bolnišnica. Južno od Katinare so Rovte. Na sliki: Katinara.

4. TRŽAŠKA OBČINA — Lonjer leži severovzhodno od Trsta v tesni dolini nedaleč od Ključa. Kraj je precej zavarovan pred burjo. Lonjer je stara slovenska vas, saj jo že omenja škofijski urbar iz leta 1234. V bližini Lonjerja izvira potok Stari breg. Na sliki: Lonjer.

7. TRŽAŠKA OBČINA — Ob cesti Bazovica-Opčine je stara slovenska vas Padriče z značilnim vodnjakom na vaškem trgu. Vaščani so si v bližini vasi uredili teniško in nogometno igrišče. Na sliki: Padriče.

6. TRŽAŠKA OBČINA — Bazovica je najvzhodnejša in hkrati tudi najvišja vas na ozemlju tržaške občine, saj leži na kraški planoti 377 metrov nad morsk gladino. Vas se je razvila ob križišču cest, ki peljejo v Trst, na Reko, v Lipico, v Sežano in na Opčine. Na sliki: Bazovica.

9. TRŽAŠKA OBČINA — Dalje proti zahodu ob cesti Bazovica - Opčine so Trebče. Ker proti zahodu kraška planota položno pada, ležijo Trebče 344 metrov nad morjem, torej 33 metrov niže od Bazovice. V bližini vasi je globoka jama Labadnica. Po njenem dnu teče ponikalnica, ki se steka v Timavo. Na sliki: Trebče.

11. TRŽAŠKA OBČINA — Največji kraj tržaške občine na Krasu so Opčine. V starem vaškem jedru prevladujejo kmečke hiše. Te so zgrajene v značilnem kraškem slogu. Zavaljo lepe kraške narave, bližine mesta in tramvajске zveze so se Opčine v tem stoletju znatno povečale. Na Opčinah sta dve železniški postaji. Z openskega Obeliska je lepa razgledna točka na Trst in njegovo пристanišče. Na sliki: Opčine.

13. TRŽAŠKA OBČINA — Blizu Proseka je Kontovel. Vaško jedro je zgrajeno na kopastem vrhu. Tu je stal nekoč stolp Monkolan, ki je branil Trst z zahodne strani. S Kontovela je krasen razgled na Tržaški zaliv. Na sliki: Kontovel.

15. TRŽAŠKA OBČINA — S Proseka proti zapadu vodi cesta po položnem svetu kraške planote v Križ. Ta slovenska vas je najzahodnejši kraj tržaške občine. Tudi od tod je lep razgled na Tržaški zaliv, na Tržič in Gradež. Križ leži 208 metrov nad morjem. Po strmih bregu so vklesane v skalo stopnice, po katerih prideš v kriški portič. Na sliki: Križ.

8. TRŽAŠKA OBČINA — Severno od Padrič in nedaleč od državne meje je Gropada. Tu je starodavna cerkvena, ki so ji nekoč pravili »cerkvena v gozdu«. Na pol poti med Gropado in Padričami je poslopje osnovne šole, kjer se šolajo mladi Padričarji in Gropajci. Na sliki: Gropada.

10. TRŽAŠKA OBČINA — Nekako na pol poti med Trebčami in Opčinami so Bane in nedaleč od teh še zaselek Ferluge ali Konknel. S tega kraja uživaš zares čudovit razgled na Trst in na Tržaški zaliv, tja do Pirana in še dlje. Na sliki: Konknel.

12. TRŽAŠKA OBČINA — Zahodno od Obeliska vodi razgledna Napoleonova cesta na Prosek. Cesta je speljana ob previsnih stenah Griže. Prosek je dokaj stara slovenska vas. Tudi v tem kraju so po zadnji vojni zgradili mnogo stanovanjskih hiš. V bližini vasi je pomembna železniška postaja. Na sliki: Prosek.

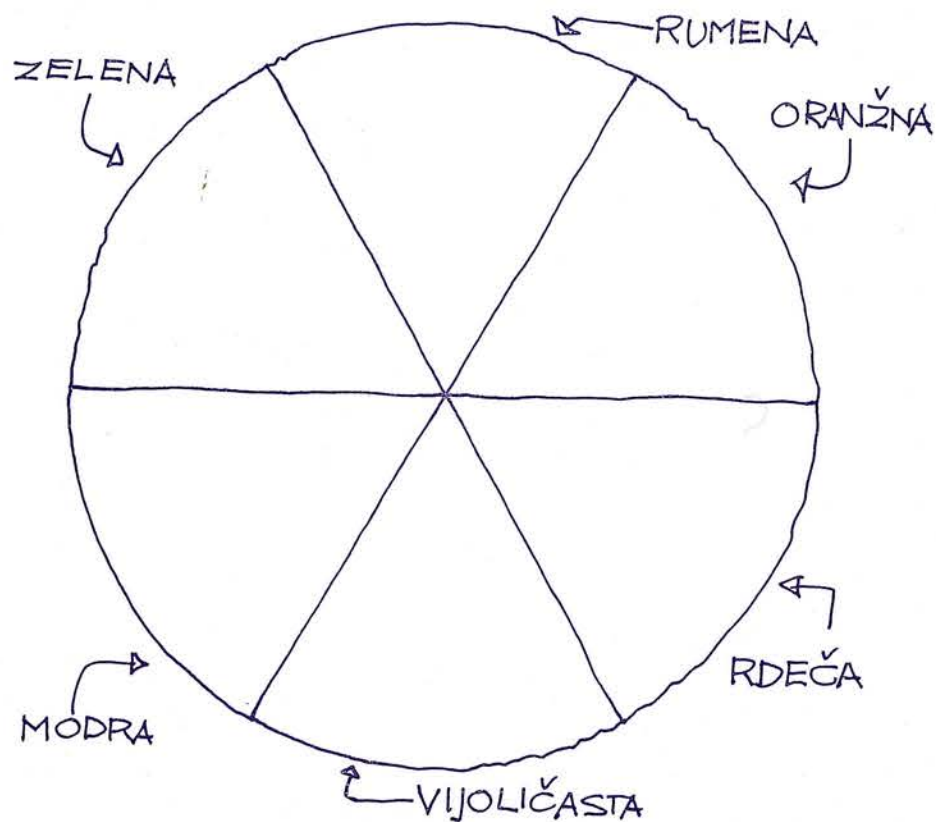
14. TRŽAŠKA OBČINA — Če se s Kontovela spustimo po stopničastem strmim bregu do morja, pridemo v Grljan. Ker leži Grljan v obmorskem zelenem gaju obvarovan pred burjo, se je razvil v pomemben letoviščarski kraj. V Grljanskem zalivu je varen portič. Vzhodno od Grljana je Miramar. Na sliki: Grljan.

Vera Poljšak
Ilustr.: Magda Tavčar

BARVNI KROG

POBARVAJ VSAK KROŽNI IZSEK KOT PO NAVODILIH. IZSTRIŽI GA IN VTKANI OŠILJEN SVINČNIK V SREDIŠČE. ZAVRTI GA MOČNO IN BOŠ VIDEL, DA BARVE IZGINEJO, KROG JE VIDETI BEL. TO JE DOKAZ, DA SE SVETLOBA SESTOJI IZ VZEH BARV, ČEPRAV JE BELA.

Pustna žalost

Pesmico o pustu poznam. Poje, kako »spet bomo krofe cvrli, kakšno smešno spet razdrli, kako se bomo v šeme spremenili in vso žalost napodili.« Ponavadi je o pustu res tako — razuzdano veselje, smeh, krohot, direndaj in živ žav da še nikoli tega. Pravim: »ponavadi je tako« zato, ker je včasih tudi drugače in vem, da o pustu ni le pustnega veselja, je tudi pustna žalost...

Tako žalostno, čeprav pravzaprav na moč smešno zgodnico poznam, ker se je zgodila v boji soseski. Lani so se šli pusta tudi otroci mojih sosedov. Te otroke poznam kot samega sebe, vendar ko so bili našemljeni, za nobeno maškaro nisem vedel, kdo se je potuhnil pod njo. Prvi je bil šerif, drugi kavboj, tretji zamorec, četrta čebelica, peta kresnička, šesti lovec, sedmi volk, osma Rdeča kapica in ne vem, koliko je bilo še drugih maškar. Veseli so bili našemljeni otroci, veseli pa tudi mi odrasli, ki smo se smejali njihovim norčijam. Pa je kot strela iz jasnega planila v to pustno veselje žalost, pustna žalost: najprej se je pricemeril domov Jurček, ki se je šel šerifa. Cmeril se je pa zato, ker mu je Binček, ki se je šel kavboja, vzel šerifsko zvezdo. To je bila seveda neznanjska sramota, kajti šerif brez šerifске zvezde sploh ni več šerif.

Tako približno kot slon brez rilca ne more biti slon. Nato se je prijokala domov Jerica, ki je bila ta dan za čebelico. Tej čebelici je Mojčka, ki se je šla kresničko, odtrgala krila. Še več je bilo teh veselo-žalostnih prigod ta pustni torek, najbolj smešna in hkrati žalostna pa je bila tale:

Tudi Tine, Tone in Polona so se našemili takrat. Polona se je šla Rdečo kapico, Tone volka, Tine pa lovca. Spočetka so se veselo in družno podili po cestah med drugimi

maškarami, kar na lepem pa so se spomnili znane pravljice Rdeča kapica in da je v njej vse drugače, kot to, kar so počenjali zdaj, ko so družno uganjali norčije. Tega se je najprej domislil Tone-volk. Zapodil se je torej za Rdečo kapico-Polono in jo hotel pogoltniti. Le-ta jo je vsa prestrašena pobrisala domov in se zaklenila v sobo. Za njo jo je ucvrl

»volk«, a je ni več ujel, ker je bila »Rdeča kapica« že doma v zaklenjeni sobi, kjer je trepetala kot šiba na vodi. Da je pa bila pustna žalost še večja in smešnejša, se je doma tudi »volk« zaklenil v sobo in od stranu kar šklepetal z zobmi... In zakaj?

Zakaj? I zato, ker je pred njegovo zaklenjeno sobo prežal nanj — »lovec!«

Zdravko Omerza

Ilustr.: Bine Rogelj

PTIČJA HIŠICA

Zima je. Zapadel je visok sneg. Uboge ptičke zmrzujejo in nimajo kaj jesti. Zato se približajo hišam, da bi našle kakšne odpadke.

Dobri ljudje poskrbijo za ptičke tudi pozimi. Na več krajih v parku postavijo ptičje hišice — krmilnice.

K taki krmilnici pride deklica Maja in strese vanjo zrnja in drobtinic. Vendar ni zadovoljna, ko opazi, da hite golobi zobat to zrnje in drobtinice. Drugi ptički pa si ne upajo blizu in ostanejo lačni.

To pove Maja dedku, ki jo potolaži, da bo že on napravil red. In res! Drugi dan gre v park in nese s seboj več letvic. Te pribije precej na gosto na krmilnico. Ko sedaj natrese Maja v krmilnico zrnja in drobtinic, ne

morejo golobi več do hrane, ker so bile odprtine premajhne zanje. Zato razočarani odletijo.

Priletijo pa majhne ptičke pevke in imajo veliko gostijo.

SKRIBIMO ZA PTICE PEVKE!

Vlado Sček

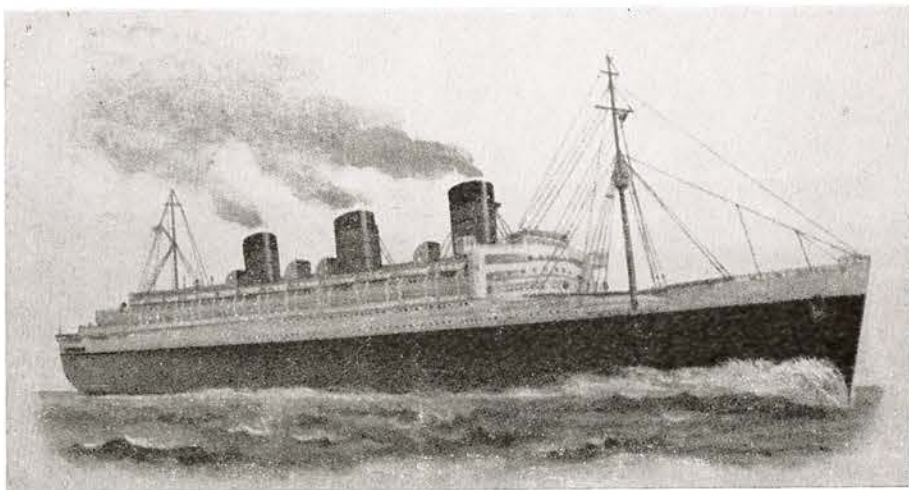
Kako so določili ime velikanki »Queen Mary«

Tudi anekdote o ladjah imajo včasih več različic. O čezoceanki »Queen Mary« poznam dve o določanju njenega imena. Orjaški parnik je bil tedaj ponos angleškega ladjevja — ko je bila ta dežela »kraljica oceanov«.

Prva: upravni odbor podjetja »Cunard Line«, lastnice ladje, je sklenil, da se bo imenovala »King Georg V.«, po takratnem britanskem kralju. Toda prej je bilo potrebno dobiti kraljevo privolitvev. Imenovali so delegacijo, ki naj izposluje ustrezno dovoljenje. Veličanstvo je delegacijo prijazno sprejelo in z zanimanjem poslušalo. Ko je vodja delegacije, vidno vznemirjen, začel svoj nagovor in v izbranih besedah povedal, da je bilo sklenjeno, da imenujejo največjo in najlepšo potniško ladjo na svetu po... mu je kralj segel v besedo in veselo dejal:

»Da, da, prepričan sem, da bo njeno veličanstvo kraljica Mary počaščena z vašo odločitvijo...« Sprejema je bilo konec in orjaška ladja je dobila ime »Queen Mary«...

Druga: nova velikanka naj bi se imenovala po ustanoviteljici britanskega imperija, kraljici Viktoriji — »Queen Victoria«. Direktor podjetja »Cunard Line« in osebni znanec kralja Georgea, lord Raudin, je zaprosil kralja, naj da soglasje, da bi največja ladja na svetu in ponos angleškega ladjedelništva dobila ime po »najslavnejši ženski, ki je nosila kraljevsko krono...« Kralj Jurij V. pa je to po svoje razumel in takoj odgovoril: »To je največja počastitev zame in za mojo soprogo — kraljico Mary. Zaprošil jo bom za soglasje...« Zmedeni lord se seveda ni upal več povedati kralju, kakšno ime so želeli dati ladji lastniki podjetja in tako je nova velikanka postala »Queen Mary«.

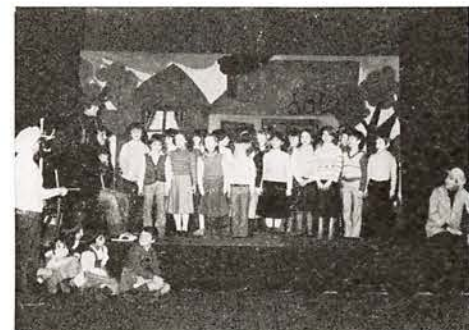
Lojze Abram

Dve pomembni obletnici

Malo je na svetu narodov, ki se lahko ponašajo z večstoletno uvedbo obveznega šolstva. Med te redke narode spadamo prav mi Slovenci, ki lahko mirne duše trdimo, da imamo kar dvesto let staro obvezno šolsko ureditev.

21. decembra lani smo Tržaški Slovenci v Kulturnem domu svečano proslavljali 200-letnico ustanovitve osnovne šole v Škednju. Škedenjska »trivialka« je nastala z odlomkom avstrijske cesarice Marije Terezije že leta 1780. Sprva je bil pouk na šoli nemški in vodili so ga v glavnem cerkovniki. Jezik domačinov — Škedenjcev, slovenščina, se je uveljavila na šoli šele po francoski zasedbi naših krajev.

3. februarja letos pa je potekalo točno 190 let od prvih početkov osnovne šole na Katinari, ki je prav tako nastala na podlagi odloka cesarice Marije Terezije. Tudi na Katinari je bil spočetka pouk nemški in zelo nereden, ker v šolo ni bilo učencev, saj so jih starši raje pošiljali na delo na polje. Pouk je bolj redno stekel leto dni kasneje, ko je julija 1792 nastopil službo učitelja na Katinari Jožef Peitler, doma iz Maribora, ki je dobro govoril slovensko in so mu tedanje

S proslave ob 200-letnici škedenjske šole v Kulturnem domu.

šolske oblasti priznale znanje slovenščine kot prednost.

200-letnica prvega zametka našega osnovnega šolstva v Škednju in 190-letnica katinarske šole predstavljata nedvomno pomembni obletnici za nas Slovence, ki živimo v teh krajih, ker izpričujeta našo narodno samobitnost in zakoreninjenost na tem koščku zemlje ter našo veliko ljubezen do šole in izobraževanja naših otrok. Obletnici sta nam lahko samo v ponos, saj sta še en dokaz, da kulturno nismo prav nič manj vredni od drugih narodov.

Lojze Abram

ZAMEJSKI BELI CIRKUS

Pričel se je beli cirkus slovenskih zamejskih smučarjev!

Čeprav je letos zima dokaj skopa s snegom, se slovenska planinska in športna društva v zamejstvu, ki se že vrsto let ukvarjajo s tečaji in tekmovanji na snegu za naše mlade, nadebudne smučarje, niso ustrašila. Kaj še! Po lanskem uspelem veleslalomu za najboljše tekmovalce na Nevejskem sedlu so se prireditelji za letošnjo smučarsko sezono domenili, da pripravijo zaključno tekmovanje za PRVI ZAMEJSKI POKAL.

Tokrat gre torej zares. Kot v pravem belem cirkusu za svetovni pokal, v katerem se za točke borijo Stenmark, Križaj, Kuralt, Mahre, Nöckler, Andrejev, Enn, Orlainsky in drugi svetovni smučarski asi, se bodo letos tudi naši prizadevni mladi smučarji potegovali za točke in uvrstitve, ki naj jim prinesejo zmago in seveda cenjen pokal. Posamezniki morajo tekmovati v najmanj treh veleslalomih in doseči najboljše čase, da si priborijo pravico nastopa v zaključnem tekmovanju.

Prvi letošnji veleslalom za tretji pokal SKDANC je prvega februarja v Forni di Sopra pripravilo Športno društvo »Mladina« iz Križa. Drugo tekmovanje zamejskih smu-

čarjev za pokal MATAJUR 8. februarja na Matajurju, v priredbi Slovenskega planinskega društva iz Čedadu, so morali prireditelji odpovedati zaradi pomanjkanja snega. Tretji letošnji veleslalom za šesti pokal LEPI VRH je bil 15. februarja na Trbižu. Pripravila sta

ga v sodelovanju Smučarski klub »Devin« in Kulturno društvo »Lepi vrh« iz Ukev. Naslednji veleslalom bo v okviru 15. Zimskih športnih iger 1. marca na Zoncolanu, kjer ga prireja Slovensko planinsko društvo iz Trsta, temu pa bo sledilo tekmovanje KANIN 81, ki ga za 29. marca na Nevejskem sedlu pripravlja Slovensko planinsko društvo iz Gorice. 12. aprila pa se bodo najboljši smučarji pomerili v končnem veleslalomu na Nevejskem sedlu za prvi Zamejski pokal, ki bo obenem naša velika zaključna športna prirediteljev letošnje smučarske sezone.

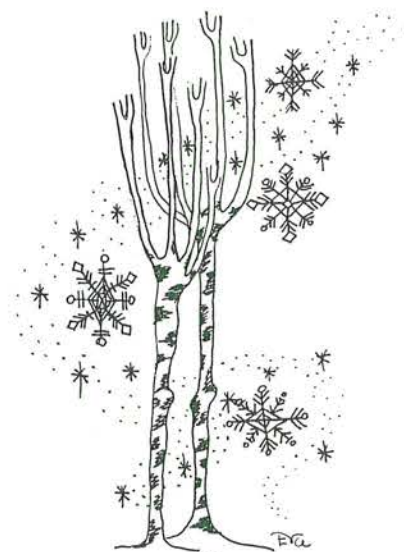
Prvih dveh veleslalomov v Forni di Sopra in na Trbižu se je v raznih kategorijah udeležilo nad tristo tekmovalcev, od najmlajših do veteranov. Tekmovali so tudi smučarji iz sosednje Slovenije in Koroške. Med nastopajočimi je bilo več takih, ki so postali resni favoriti za končno zmago in obeta se oster boj za točke in uvrstitve.

Beli zamejski cirkus je torej stekel in upati je le, da nam bo letošnja zima natrosila še nekaj snega, sicer bodo morali prireditelji prvega Zamejskega pokala resno pomisliti na možnost veleslaloma na travi.

Neža Maurer

Ilustr.: Eva Fornazarič

SESTRICI

Snežec, drobni snežec
pada izpod neba,
visoko sever žvižga:
zima je prišla.

Breza v tanke veje
snežec si lovi,
pa snežinka vsaka
ji koj na tla zdrsi.

Breza vsa drgeče,
k sestri se tišči:
objeti bosta laže
prestali mrzle dni.

Stana Vinšek
Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

Sinček

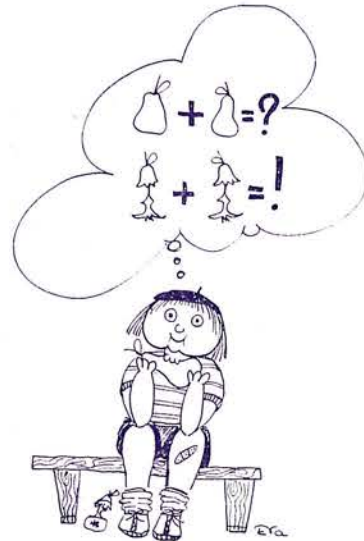
Mamica, povej mi zdaj:
sem li deček — ali kaj?
Ti mi praviš: »Srček naš.«
Bratec pravi: »Moj pajdaš.«
Očka pravi: »Naš možic.«
»Žaba mala,« pravi stric.
Dedek pravi: »Ti si tič —«
babica pa: »Naš fantič.«
Tetka pravi: »Mili mucek!«
Sosed pravi: »Ti hajduček!«
Mirko pravi: »Ti osliček!«
Micka pravi: »Ti naš tiček.«
Minka pravi: »Greš kot pav...«
Kaj sem torej pravzaprav?

Danilo Gorinšek
Ilustr.: Eva Fornazarič

Snedež računa

»Ena hruška in še ena —
koliko je to, moj sin?«
To pretrd je oreh, misli,
mali snedež — debelin!

Kdo naj si le trapi glavo,
kdo le naj takoj to ve?
In še preden to izračuna,
sinko hruški rajši — sne...

Marij Čuk

Za mlajše in starejše

V mesecu februarju in tudi še naprej proslavljamo Slovenci dan slovenske kulture, ki je namenjen spominu našega največjega pesnika. Ob tej priložnosti prirejamo v šolah, društvih in drugod proslave, s katerimi se skušamo oddolžiti delu pesnika, ki nas s svojo poezijo razveseljuje še danes.

Prešerna pa lahko slavimo tudi na drugačen način, s tem da vzamemo v roko slovensko knjigo, za katero je prav on veliko naredil. Saj je bil prvi, ki je spregovoril v lepi slovenščini in če bi danes pozabili na svoj jezik, bi bil to zločin. Zaradi tega še naprej segajmo z veseljem in navdušenjem po slovenski knjigi, kot je na primer **ZREBIČEK BREZ POTNEGA LISTA** pisateljice Branke Jurca. Ob risbah Milana Brezovičarja se v tej knjigi vije pripoved o konjičku, ki se pelje z vlakom, oziroma dočaka prav na vlaku rojstvo, kar je vzrok najbolj nenavadnim dogodkom. Knjiga je primerna predvsem za mlajše bralce.

Svojo pozornost pa moram obrniti tudi na starejše, ki obiskujejo že zadnje razrede osnovne šole ali pa celo nižjo srednjo šolo. Najprej o knjigi za deklice. **URŠKE BREZ NAPAKE** je delo izpod peresa pisateljice Polonce Kovač, pripoveduje pa o nekem dekletu, ki je stara kakih 13 let. Urška je vsa v zorenju, spoznava svet in se veseli življenja, ljubezni in prijateljstva, tarejo pa jo tudi take stiske, s katerimi imate opravka najbrž tudi vi. Zato le brž po knjigo, ki jo boste prebrali v eni sapi.

Fantom pa svetujem knjigo **ZELENA PREMIČNICA ZEMLJA**, ki jo je napisal Jozef Tallo. Ob branju boste potovali na neznane satelite, imeli galaksijske spopade s sovražnikovi vojskami, z vesoljno ladjo se boste približali soncu, Marsu in še marsikaj zanimivega boste doživeli. Vse knjige dobite v Tržaški knjigarni.

MEDNARODNA RAZSTAVA OTROŠKI EX LIBRIS - LIKOVNI NATEČAJ

Exlibris ima v svetu grafične umetnosti čisto posebno mesto. Povezuje grafiko in ljubezen do knjige. Zato je med mladimi posebno priljubljen. V Sloveniji smo že dvakrat razpisali natečaj za izdelavo otroških exlibrisov. Obkrat so otroci poslali veliko izdelkov in najboljše med njimi smo pokazali na razstavi. Takšni akciji sta bili leta 1974 in 1978.

Zaradi uspeha obeh razstav otroških exlibrisov pošiljamo razpis za novo razstavo, ki bo to pot prvič mednarodna. Poleg Društva Exlibris Sloveniae, ki je edino tovrstno društvo v Jugoslaviji, in slovenske mladinske poljudnoznanstvene revije Pionir, bo sodelovala Osnovna šola Komenda Moste, ki leži nedaleč od mesta Kamnik pod visokimi Kamniškimi Alpami in ki je središče jugoslovanskega otroškega exlibrisa.

Kaj je exlibris?

Exlibris je listek, ki ga nalepimo na prvo notranjo stran sprednjih knjižnih platnic, da s tem označimo lastništvo knjige. Zaradi tega mora biti na exlibrisu napisano ime in priimek lastnika exlibrisa. Če je exlibris nalepljen v knjigo, ime in priimek povesata, kdo je lastnik te knjige. Na exlibrisu je tudi latinski napis »ex libris«, kar pomeni po naše »iz knjige«, torej ena od knjig tistega, katerega ime je napisano na exlibrisu. Posebej privlačni so exlibrisi, ki imajo poleg imena in priimka lastnika ter napisa »ex libris« še lepo sliko. Ta slika na exlibrisu naj po možnosti nekaj pove o lastniku exlibrisa. Recimo, če je navdušen zbiralec znakov, mu umetnik lahko naredi na exlibrisu znakom. Če se zanima za rože, mu naredi lep cvet. Če je lastnik rudar, mu lahko naredi rudarja, ki koplje v rudniku. Motivi so lahko zelo različni, recimo slika kraja, v katerem živi lastnik exlibrisa in podobno. Umetniki, ki izdelujejo exlibrise, najraje posežejo po grafičnih tehnikah, danes največ po lesorezu in linorezu ali jedkanici. Exlibrise imajo radi predvsem veliki ljubitelji knjig, ki z lepim exlibrisom označijo lastništvo knjige, obenem pa knjigo s tem še okrasijo.

Razpis

Društvo Exlibris Sloveniae, Osnovna šola Komenda Moste in revija Pionir razpisujejo

ALEKSANDER ROJC
SŠ »I. Cankar« — Sv. Jakob

natečaj za izdelavo otroških exlibrisov. Sodelujejo lahko učenci do 16 leta starosti. Vsakdo lahko naredi po več exlibrisov, ki morajo biti izdelani v linorezni, lesorezni ali drugi grafični tehniki. Velikost exlibrisov ne sme presegati 10 x 15 cm. Motiv izbere izdelovalec sam.

Od vsakega exlibrisa je treba poslati po tri odtise in sicer najpozneje do 15.7.1981 na naslov:

Osnovna šola Komenda Moste, Moste 40, 61218 Komenda.

Poslanih exlibrisov ne bomo vračali. Pošljite jih v močnem ovitku, da se med potjo ne bodo poškodovali. Šola naj pošlje skupaj exlibrise vseh učencev, priložen mora biti seznam. Na hrbtni strani vsakega exlibrisa mora biti napisano naslednje:

- ime in priimek tistega, ki je exlibris izdelal
- natančen naslov izdelovalca exlibrisa
- natančno ime šole, kraj, razred in morebitni mentor (likovni pedagog)
- grafična tehnika.

Exlibrise bo pregledala komisija, ki bo pripravila izbor za razstavo na šoli v Mostah pri Komendi. O rezultatih natečaja, o otvoritvi razstave, ki bo predvidoma v decembru 1981, in o zaključni prireditvi bodo sodelujoči obveščeni. Za najboljše exlibrise bodo izdelovalci prejeli priznanja. Razstavo bomo skušali pokazati še v drugih krajih.

PTIČEK V DIMNIKU

Včeraj, ko je budilka zazvonila osmo in pol, sem še malo poležala v postelji. Hotela sem zadremati, a še preden sem zatisnila oči, sem zaslišala iz kuhinje čudno ropotanje. Prestrašila sem se in pomislila, da so prišli tatovi. Hotela sem zavreščati, a sem se kmalu pomirila. Če bi zavreščala, bi preplašila tatove in ti bi zbežali z vsem denarjem. Zato sem se opogumila in šla bosa proti kuhinji. Ker nisem prižgala luči, sem butnila z glavo v vrata. Obstala sem. Pazljivo sem poslušala, če je kdo odprl hišna vrata in zbežal. Nič nisem slišala, razen br, krr, br, br, krrrr. To se je ponavljalo kar naprej. Napravila sem nekaj korakov in se ustavila pred zaprtimi kuhinjskimi vrati. Nekaj časa sem poslušala in si dajala poguma, pa ga nisem imela toliko, da bi lahko vstopila. Kmalu se je prebudila še sestra Tanja, ki obiskuje prvi razred, in me potihlo poklicala. Vrnila sem se v sobo in jo prepričala, da je prišla z mano. Pred kuhinjo sva postali in jaz sem v praznem in temnem prostoru iskala Tanjino roko. Hudo sem se prestrašila, ko sem opazila, da Tanje ni več blizu mene. V istem trenutku je bila smuknila v kuhinjo in prižgala luč. Kako sem se razveselila, ko sem zagledala sestrico sredi kuhinje, kjer je bilo vse v najlepšem redu. Ko se je prebudila mama, nama je povedala, da je prejšnji večer padel v dimnik majhen vrabec. Vrabec je torej povzročal ropot in me prestrašil. S sestro sva si oddahnili. Kmalu pa je moral tata rešiti ptička iz dimnika. Ko je tata potrkal po dimniku, je vrabec odletel. Jaz sem si pa na glas mislila: Ta vrabec je bila samica, ki jo je naš kanarček zvalil v dimnik! Čudo prečudno, da tudi živali občutijo ljubezen, kot mi! Če pa ljubezni ne bi bilo, niti živega bitja gotovo ne bi bilo.

Darja Colja
5. r. OŠ PROSEK

Kanarček v kletki, vrabčevka v dimniku...
Ta ljubezen pa je globoko obtičala!

MOJA PAPAGAJČKA

Imam dva papagajčka. Oba sta zelo pametna. Eden je rumen, drugi pa moder. Ko pridem iz šole, jima odprem vratca od kletke. Oba priletita ven. Najraje si odpočijeta na zavesi, toda tam jima mamica ne pusti. Ko ju spodim z zavese, se začneta jeziti. Jaz, mamica in očka pa se jima smejemo. Potem poletita do svoje kletke. Na njej občepita in se pogovarjata na poseben način. Ime jima je Cipi in Copi.

Nadja Renzi
3. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

PROTESTANTIZEM... V NAŠEM RAZREDU (Humoristični spis)

Pri zgodovini smo se učili o protestantizmu. Učiteljica nam je povedala, kako so se duhovniki uprli papežu, ker je prodajal odpustke. Ker smo danes protestirali, da je preveč domače naloge, se je učiteljica spomnila na protestantizem in nam dala za nalogo ta spis.

Jaz mislim, da če kdo protestira, ima morda prav. Tudi mi učenci imamo včasih pravico na svoji strani. Že v prvem razredu smo začeli protestirati, vsak po svoje pač. Redkokdaj je kakšen kaj dosegel. Tokrat smo protestirali skupaj. In dosegli smo to, da nam je učiteljica dala manj naloge. V našem razredu sta dve učenki, ki protestirata kar za vsako stvar. Tudi učiteljica vedno nekaj protestira proti nam. Včasih smo tudi mi do nje nepoštene. Skušamo protestirati, samo da nam ne bi nalagala naloge. Jaz sem vedno protestiral le v skupini. Dobro se spominjam, kako je neka učenka v prvem razredu iz protesta raztrgala zvezke, vzela torbo in se odpravila domov. Ponavadi jo je sluga ustavil že na hodniku. Tako se je začel protestantizem v našem razredu.

Erik Tulliač
5. b r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

In sedaj mislite, da se vam že piše zgodovina?! To ste pač pravi mali uporniki. Pa ne, da ste za domačo nalogo prebrali Bevkovo knjižico s tem naslovom (ker ste pozabili protestirati)!

OGLEDALI SMO SI KITA

Učiteljica je rekla, da gremo gledat kita. Tretjo uro smo šli iz šole do bara, kjer nas je na cesti čakal gospod Dušan. S kombijem nas je peljal do Trga Unità. Stopili smo

Janez Bitenc

MUCEK NA CESTI

Janez Bitenc

1. He li_ ko_ pter je pri_ brenčal in se ustavil nad va_ sjo,
2. "Joj_ mene!" mo_ žak za_ kli_ če: "Kaj na ce_ sti se go_ di?"
3. E_ nemu pa, kot vse ka_ že, se ni_ ka_ mor ne mu_ di.

1. z dalj_ no_ gle_ dom pa mi_ li_ čnik je po_ ku_ kal na ze_ mljō.
2. Av_ to je ob_ stal pri av_ tu, pa čeprav se vsem mu_ di."
3. To je mu_ cek, ki sred' ce_ ste štre_ no pre_ de brez skr_ bi...

Ponavljaj samo pri zadnji kitici!

iz kombija in čakali v vrsti, ker je bilo že mnogo šolarjev. Ko smo prišli mi na vrsto, smo stopili v zaprt prostor in takoj zavohali duh po kitu. Začudili smo se, ker je bil zelo velik. Usta so bila velika in odprta. Imel je dolge zobe, bili so kot kakšna zavesa, imenujejo pa se vosi. Njegovo telo je bilo veliko. Na hrbtu je imel odprtino. Ko je plaval v morju, je skozi njo spuščal ven zrak. Tehtal je 30 stotov. Na koncu je imel zelo velik in močan rep. Ko smo si ga dobro ogledali, je učiteljica kupila nalepke za vse. Vrnili smo se h kombiju in se odpeljali v šolo. Pri pouku smo narisali kita in druge ribe.

Aljoša Taučer
3. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

BILI SMO KAZNOVANI

Danes, med poukom, je gospod Dušan prišel v razred telefonirat. Ko je govoril po telefonu, smo mi učenci klepetali in kričali. Ko je odšel, nas je učiteljica oštela. Potem nas je tudi kaznovala. Rekla nam je, da mo-

ramo napisati pet stavkov o tem, zakaj smo bili kaznovani.

Massimo Barini
2. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

Dobro šteješ! ... je res pet. Stavkov pa je več. Če ne verjameš, pa učiteljico vprašaj!

NA SNEGU

Včeraj zjutraj me je očka zbudil zelo zgodaj, ker sva šla na sneg. Ko sem stopila na hišni prag, je bilo še temno. Očka je dal smuči v avto, jaz pa sem položila smučarske čevlje in nahrbtnik v prtlačnik. Z avtom sva se peljala do sodne palače, kjer so že čakali avtobusi. Po treh urah vožnje smo končno prispeli na cilj. Ob cesti je bil ka-žipot, na katerem je pisalo Ravascletto. Z očkom sva takoj vzela smuči in nahrbtnik in sva šla v vrsto za žičnico. Na hribu je bilo sončno. Takoj sem si naredila smuči. Ker je bil očka v letošnjem letu prvič na snegu, je rekel: »In če ne bom znal več

smučati?« Ko je to rekel, sva se oba zasmela. Na progi je bilo že veliko smučarjev. Ker je bilo malo snega, so ponekod štrlele korenine iz zemlje. Z očkom sva se tudi večkrat peljala s sedežnico. Videla sem v snegu stopinje od lisice in zajca. Smučala sem do štirih popoldne. Potem smo nekaj časa čakali zamudnike, nato smo se vrnili domov.

Jana Miot
4. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

»KRAS« — ALENKA DEVETAK
3. r. OŠ »V. Šček« — NABREŽINA

MOJA MUCKA

Imenuje se Mumi. Je črne barve in ima ostre kremlje. Moja mucka rada je meso, sir, ribe, pršut in kokoš. Ko sem prišla danes domov iz šole, sem videla mucko, kako se igra z miško. Ko se je naveličala igranja, jo je zadavila in pojedla. V neki garaži sem videla še druge mucke, a te niso naše. Mladiči radi pijejo mleko. Ko so veliki, pa zbežijo, ker se bojijo Bilija, našega psa.

Sabrina Gec
3. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

NEDELJSKI IZLET

Skoraj vsako nedeljo grem z družino na sprehod. Prejšnjo nedeljo je očka našel na drevesni veji ptičje gnezdo. Neko nedeljo smo šli s sankami na Kras. Spustil sem se dol po strmini in bratec je tekel za mano. Zelo sva se zabavala. Zdaj je narava v goz dovih žalostna, ker ni več cvetic, grmovje in drevesa so gola. Rad hodim na sprehode, ker je svež zrak in ker mi očka zgradi kamnite hišice.

Luka Colbasso
3. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

MOJA MUCA

Moja muca se imenuje Tweety. Stara je štiri mesece. Kožuh je siv kot pepel, oči so kot poper, na koncu repa pa ima belo piko. Rada se igra skrivalnice in s frnikolami. Nekoč sem ji dal napihnjen balon in, ko ga je prijala s kremplji, je počil. Prestrašena je zbežala, nato ga je pojedla. Med mojimi igračami je našla voziček. S sprednjimi tačkami je stopila nanj in z zadnjimi se je porivala naprej. Najraje lovi muhe po zraku in skače kot vzmet. Nekoč je prinesla v hišo ptiča in ga je metala v zrak. Babica se je jezila, ker je bila vsa hiša polna perja. Če le more, smukne v sobo — in na mojo posteljo. Ko prigrmi očka, se takoj skriva pod njo. Kadar je slabo vreme, se zvija v klobčič k topli peči in spi kot polh.

Miran Guštin
3. r. OŠ »F. Milčinski«
KATIINARA

Zakaj ji ne kupiš kotalke? Pa žvečilni gumi — no, vsaj to ji privoščil!

SANJALO SE MI JE

Zvečer sem šla že zgodaj v posteljo. Dolgo sem premišljevala, ker nisem mogla zaspati. Pa sem le zaspala. In sanjalo se mi je, da sem na ladji. Morje je bilo zelo razburkano. Ladjo je metalo sem in tja. Kar naenkrat sem padla v vodo. Približal se mi je kit, me pogledal in me ugriznil. Pa me ni nič bolelo. Jaz pa sem mu dala ribo, ki sem jo držala v roki... Kit je bil zadovoljen in se je začel igrati z mano. Tista riba mu je bila zelo všeč. Postala sva velika prijateljca in sva z vodo škropila ladjo. Radovedno me je poslušal, ko sem prepevala. Ko sem hotela iti spet na ladjo, sem se prebudila. Bilo je že jutro.

Susanna Calzi
5. r. OŠ »K. D. Kajuh«
GROPADA

Lepe sanje, morska deklica!

STRAH ME JE BILO

Nekega dne sem šla v klet. Ko sem se vračala iz kleti, sem zagledala dve miši. Ena je bila krvava in mrtva, druga je bila še živa. Ustrašila sem se. Nato ju je mačka požrla. Čez nekaj časa so prišle še druge miši. Verjetno so iskale sir. Mačka jih je vse požrla. Jaz sem bila prestrašena, mama pa me je potolažila.

Susanna Calzi
5. r. OŠ »K. D. Kajuh«
GROPADA

Kaj pa mačka? Je preživela, ali je počila?

Kakšen živ žav! Učiteljice so s precejšnjo mero odločnosti morale miriti razposajene in vzhicene nabrežinske šolarje, ki so se na šolskem hodniku gnetli okoli številnih nagrad, ki jih je zbrala revija Galeb.

To se je dogajalo 16. januarja na slovenski osnovni šoli »Virgil Šček« v Nabrežini, na dan, ki je bil določen za že sedmo tradicionalno nagradno žrebanje.

Didaktično ravnateljstvo v Nabrežini je rade volje sprejelo prošnjo, da bi revija Galeb tokrat opravila žrebanje na nabrežinski šoli, in morate si misliti, kakšno je bilo vzdušje med šolarji, ko sem prišel na šolo in prinesel nagrade ter dopisnice.

Zbrali smo se v telovadnici in takoj se je javilo nekaj učencev, ki so hoteli žrebat. Iz velike vreče so vlekli po eno dopisnico in nekoliko razočaranja je bilo vsakokrat, ko je bil izžreban kdo iz kake druge šole. Dvakrat se je sreča vendarle nasmehnila nabrežinskemu šolarjem in tedaj je bilo v telovadnici pravo huronsko vpitje in odobravanje. Največja napetost pa je zavladata tedaj, ko je bilo na vrsti žrebanje prve nagrade, kolesa. Marsikdo je že sanjal, kako se bo s kolesom po nabrežinskih ulicah peljal domov, a žal skrite želje se niso uresničile. Lepo kolo je romalo na Opčine, na šolo, ki se lahko ponaša s precej sreče, saj je tudi lani dobila prvo nagrado.

Srečni dobitnik kolesa je MITJA ČEBULEC, učenec 5. razreda OŠ »F. Bevka« na Opčinah, ki je bil nagrade izredno vesel in sam ni mogel verjeti, da ga je sreča tako milo pobožala. Ostale nagrade, in sicer pet plastičnih naprav za sankanje, so dobili:

ŠTEFAN CARLI, 5. r. OŠ Sv. Ivan; MERY STOPPER, 1. a r. SŠ Sv. Jakob; ANA LOKATOS, 4. r. OŠ Trebče; LUKA COLJA, 4. r. OŠ Doberdob; ANDREJ PERIC, 3. r. OŠ Medja vas. FRANC JANEZ MLJAČ, 1. b r. SŠ Sv. Ivan je dobil za nagrado lepo lupo, usnjeni ovitek za knjigo pa MARIO ČAČ, 5. a r. OŠ Opčine. Zbirko magnetofonskih kaset je dobil IZTOK BAJC 1. r. OŠ Rojan. Pet knjig »Picko in Packo« z dvema ploščama so dobili: LAURA MAURI, 5. r. OŠ Ricmanje; BARBARA ALESSIO, 3. r. OŠ Boljunec; ŽARKO POČKAJ, 3. r. OŠ Zgonik; DAMIJANA FURLAN, 1. b r. SŠ Opčine;

Po žrebanju v Nabrežini.

ALEKSANDER ALBERTI, 5. r. OŠ Boljunec. Dve veliki plošči »Picko in Packo« sta dobila: TANJA GRUDEN, 3. r. OŠ Nabrežina in BOGDAN JARC, 2. r. OŠ Doberdob. Dve veliki plošči »Sneguljčica« sta dobili: BARBARA MAURI, 3. r. OŠ Boljunec in LJUBA LEGHISSA, 4. r. OŠ Sv. Jakob. TIZIANA FLORENIN, 3. r. OŠ Sovodnje je dobila usnjen tulec za peresa. SAMUELA BALDI, 3. r. OŠ Dolina je dobila za nagrado knjigo »Pravljice iz mačje preje«. Pet Galebovih majic so

Vodoravno in navpično: 1. glavni urednik revije Galeb, 2. slikarska galerija, umetniška akademija in knjižnica v Milanu, 3. učitelj govorništva pri Starih Grkih (tujka), 4. prijetno dražljiv vonj ali okus neke jedi, 5. eden izmed vodij francoske revolucije.

dobili: ESTER FERLETIČ, 5. r. OŠ Doberdob; ROBERT ČUK, 4. r. OŠ Dolina; IGOR VODOPIVEC, 1. r. OŠ Barkovlje; MARTIN MARUSI, 3. r. OŠ Šempolaj; DANIJELA CERGOL, 4. r. OŠ Trebče. Sedem nalivnih peres so dobili: SAMO PERTOT, 2. r. OŠ Nabrežina; PETRA KRIŽMANČIČ, 2. r. OŠ Gropada; ELENA JAKAC, 3. r. OŠ Domjo; TANJA FERFOGLIA, 2. r. OŠ Dolina; ALEN ADAMIČ, 3. r. OŠ Šempolaj; BARBARA ZACCARON, 3. r. OŠ Rupa; VALENTINA FRANCA, 1. r. OŠ Rojan. Šest škatlic barvnih svinčnikov so dobili: ANDREJ ZAGHET, 3. r. OŠ Sv. Ivan; DAVID GLAVINA, 3. r. OŠ Domjo; MONIKA LEGHISSA, 4. r. OŠ Sesljan; ORIETTA ZUDICH, 5. r. OŠ Ricmanje; MARKO FERLETIČ, 4. r. OŠ Doberdob; PETER FONTANOT, 2. r. OŠ Katinara. Štiri škatlice kemičnih svinčnikov so dobili: JASNA PAROVEL, 5. r. OŠ Boršt; KRISTJAN DEBELIS, 5. r. OŠ Sv. Ana; MOJCA ŠKABAR, 5. r. OŠ Repentabor; DANIJELA STEFANI, 4. r. OŠ Zgonik. Devet škatlic voščenk so dobili: ALEKSANDER BOGATEC, 4. r. OŠ Sesljan; PAVEL SANCIN, 4. r. OŠ Dolina; MARKO MILIČ, 5. r. OŠ Zgonik; ANDREJ PAPUCCI, 3. r. OŠ Barkovlje; OSKAR PREGARC, 3. r.

OŠ Sv. Francišek; ELIANA ŠKABAR, 2. r. OŠ Trebče; DOROTEA CALUSA, 3. r. OŠ Sv. Francišek; AI LING MARUCCCELLI, 3. r. OŠ Repentabor; MAJA CHERTI, 5. r. OŠ Žavle-Korošci. In še štiri Galebove čepice so dobili: TJAŠA KRALJ, 2. a r. OŠ Domjo; PETER ŠULIGOJ, 5. r. OŠ Škedenj; LARA JOGAN, 2. r. SŠ S. Jakob; MAKS ŠTEFANČIČ, 3. r. OŠ Boršt.

Tako, zaključeno je tudi letošnje nagradno žrebanje. Vsem dobitnikom nagrad čestitam, ostalim pa želim, da bi jim bila sreča mila kdaj drugič. Iskrena hvala darovalcem nagrad, Založništvu tržaškega tiska v Trstu, lastniku trgovine z radioaparati Ancona v ulici F. Severo, lastniku trgovine s fotoaparati Segulin v ulici Mazzini, Tržaški knjigarni, trgovini Aldo Colja na Kontovelu in Papirnici Ulgheri-Pavat na Opčinah, ki so širokosrčno prispevali, da je nagradno žrebanje uspelo v veliko veselje naših slovenskih šolarjev.

Posebna zahvala gre didaktičnemu ravnateljstvu v Nabrežini in vsem nabrežinskim učiteljicam, ki so mi omogočile, da sem žrebanje izpeljal, in mi bile ves čas na voljo.

UREDNIK

MAGIČNI KVADRAT

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

VODORAVNO ↓

3+6=

1K

2K 3S

4P 5O E L

6 7 N

8

9S 10

11D 12

13 T

14S

15O 16 17 18 N

19 20D O L

21 22 O

23 24

25 O

26M A T I

R

5-2=

30

+40

NAVPIČNO ↑

Poišči prave besede za vse, kar je narisano okrog lika. Besede vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale. Za lažji začetek so nekatere besede že vpisane.

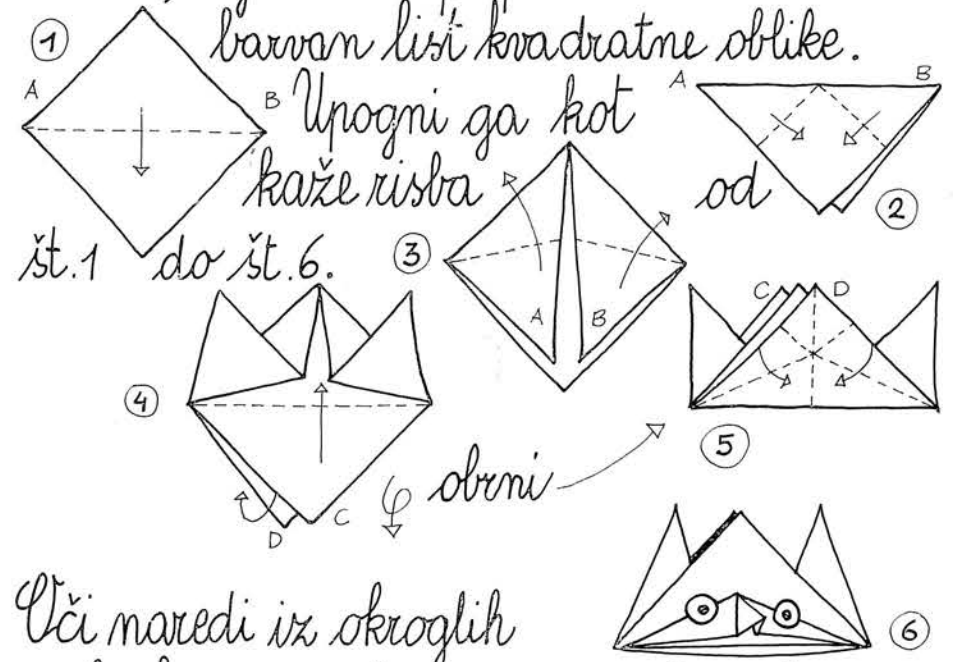

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

BATMANOVA MASKA

Ali imaš že pustno masko? Če je še nimaš, si jo lahko pripraviš sam. Vzemi barvan listi kvadratne oblike.

Či naredi iz okroglih nalepk in maska je pripravljena!

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst

REŠITVE UGANK IZ ČETRTE ŠTEVILKE

REBUS — Kit ar A — kitara

MAGIČNI KVADRAT — Vodoravno in navpično: 1. spona, 2. poper, 3. opere, 4. Neron, 5. arena.

SLIKOVNA KRIŽANKA — Vodoravno: 2. la, 3. pes, 4. kost, 5. presta, 7. lestev, 8. snop, 10. ena, 11. pot, 12. le, 13. kot, 14. jajce, 16. raketa. Navpično: 1. zastava, 2. lesteneč, 3. postelja, 4. kes, 5. plot, 6. rep, 8. spor, 9. nota, 14. je.

REŠITVE SO POSLALI: Damjan Kosmač, 4. r. OŠ BORŠT. Betti Corbatti, Kristjan Guštin, Barbara Drago, Andrej Škabar, Clara Cravos Vilma Zenic, Nataša Brajnik, 4. in 5. r. OŠ »A. Gradnik« — REPENTABOR. Andrej Majcen, 3. r. OŠ »Bazoviški junaki« — ROJAN. Ksenija Marušič, 5. r. OŠ »S. Gruden« — SEMPOLAJ. Deborah Brajnik, 3. r. OŠ DOMJO. Vasja Čuk, Igor Ciacchi, Edi Bosich, Aleksander Stefani, 3. r. OŠ »M. Gregorič-Stepančič« — SV. ANA. Andrej Pertot, Elizabeta Visentin, Bruna Pieri, Rudi Stanissa, Valentina Iob, 2. in 4. r. OŠ »V. Šček« — NABREŽINA. Agata Kuhar, Giuliana Pavlica, Kristina Bandi, 5. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB. Katerina Kovic, Anka Kuzmin, Bogdan Grilj, Dimitrij Florenin, Barbara Luvisutti, Vera Tomsič, Aljoša Kuzmin, David Černic, Robert Čauček, 4. r. OŠ SOVODNJE OB SOČI. David Jelerčič, Štefan Carli, 3. in 5. r. OŠ »O. Župančič« — SV. IVAN. Nikoleta Gergolet, Valentina Lakovič, Nataša Frandolič Lucija Ferfolja, Ingrid Frandolič, Robert Devetta, Jordan Zolia, Diego Gergolet, Fabiano Narduzzi, Andrej Renato, Vanja Tonzar, Marjan Gergolet, Nikolaj Devetak, Luciano Ambrosig, 3. r. OŠ »P. Voranc« — DOBERDOB. Maja Visentin, Sebastjan Reggente, Deo Savi, Dorotea Calusa, Lučano Stubelj, Jožef Milone, Massimiliano Nicolai, Cinzia Quagliatini, Dorotea Calusa, Irena Valenta, Igor Devetak, Franko Tonchella, Nataša Gregori, Kristjan Štefan Leghissa, Irena Valenta, Igor Devetak, Franko Tonchella, Nataša Gregori, Kristjan Jakominič, Denis Švab, Alessandro Santonocito, Andra Neubauer, Alain Baldassi, Emilia Torroni, Uliks Bravar, Elisabeth Oberdank, Pavel Lippolis, 2., 3., 4., 5. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANCISĚK. Luka Colbasso, Nataša Lorenzi, Laura Pettrosso, Sabrina Gec, Tamara Bernhardt, 3. in 5. r. OŠ »F. Milčinski« — KATINARA. Dean Starec, Marko Vodopivec, Borut Cah, Saša Žerjal, Analiza Bavčar, Peter Kozina, Aleš Ota, Tanja Zobec, Tanja Mauri, Katja Komar, Pavel Glavina, 4. r. OŠ »F. Venturini« — BOLJUNEC. Martina Ravbar, Kristina Zidarič, Tanja Kralj, Pavel Vodopivec, Marko Geri, Igor Milič, Gregor Peric, Elena Colja, Katjuša Ščuka, Sara Kralj, Ana Živec, Nada Milič, 3. r. OŠ »1. maj 1945« — ZGONIK. Ervin Iori in učenci 5. r. OŠ MAVHINJE. Vanja Tekavec, Vesna Tekavec, 2. in 5. r. OŠ NOVO POLJE-SLOVENIJA. Boris Nanut, Katja Lutman, OŠ ŠTANDREŽ.

NAGRADE DOBIJO: Andrej Majcen, 3. r. OŠ »Bazoviški junaki« — ROJAN. Deborah Brajnik, 3. r. OŠ DOMJO. Tamara Bernhardt, 5. r. OŠ »F. Milčinski« — KATINARA. Tanja Zobec, 4. r. OŠ »F. Venturini« — BOLJUNEC. Agata Kuhar, 5. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB.

CENA 900 LIR - NAROČNINA 5.000 LIR